

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 6

Anthony Buzzard, editor

Březen, 2024

12 důvodů, proč tisíciletí začne až po Ježíšově návratu

Z Wiley Jones: *The Gospel of the Kingdom* (1879)

Wiley Jones (1835-1898) byl autorem několika významných děl včetně sbírky kázání: (1879), *The Gospel of the Kingdom Advocated in a Series of Ten Discourses* (Evangelium o Království obhajované v sérii deseti promluv). Jeden z tehdejších kazatelů si této knihy cenil natolik, že její výtisk daroval každému, koho pokřtil. Z druhé promluvy "Co musím udělat, abych byl spasen?" jsme otiskli v říjnovém čísle *Focus on the kingdom* z roku 2020 (viz focusonthekingdom.org) Zde je úryvek z desáté promluvy: "Druhý příchod, tisíciletí a stav po něm".

Že milénium (období tisíce let, které je šestkrát zmíněno ve Zj 20) začne až po příchodu Pána Ježíše, je zřejmé z následujících důvodů:

1. Po *celou* dobu nepřítomnosti Ženicha je církev představena jako ve stavu *smutku a pústu*, který se neslučuje s tisíciletým rozkvětem a slávou. "Ježíš jim řekl: 'Mohou snoubenci *truchlit*, dokud je Ženich s nimi? Ale přijdou dny, kdy jim bude Ženich *odňat*, a *tehdy* se budou postit'" (Mt 9:15). Při návratu Ženicha však zazní velký příkaz: "*Radujme se a jásejme* a vzdejme mu čest, neboť přišla Beránkova *svatba* a jeho nevěsta se připravila" (Zj 19:7). Podobenství o deseti paních dokazuje, že tento návrat je *osobní*; proto se období smutku a pústu protáhne až do osobního příchodu, místo aby skončilo tisíc let *před* ním (Mt 25:1-10) Tento argument sám o sobě stačí k tomu, aby dokázal, že nemůžeme mít žádnou tisíciletou slávu, dokud je Ženich pryč; ale slavné tisíciletí bude nejvhodněji *následovat* po jeho návratu.

2. A co je nejzřetelnější, tak jako příchod nebeského Ženicha nenajde církev v tisíciletém, ale truchlícím stavu, tak ani svět nenajde v tisíciletém stavu, ale ve stavu, v jakém byl za dnů Noema (tj. "plný *násilí*") místo "poznání Pána", Gn 6:13; Iz 11:9). Bude to jako Sodoma a Gomora. Pšenice a koukol porostou společně a sotva zbude něco z "víry na zemi" (Lk 17:26-30; 18:8; Mt 13:30). Řecký určitý člen "ta" zde odkazuje na pravou víru. Nepochybně najde mnoho faleš-

né nebo nebiblické víry, neboť té je zde hojnost. Jak může po takových jasných prohlášeních, jako je toto, *někdo* pochybovat o příchodu před milénium?

3. Písmo *neříká*, že by evangelium *obrátilo* všechny národy, mezi nimiž bylo hlásáno, ale Božím *záměrem* při jeho seslání k nim bylo "vzít z *nich* lid pro své jméno". Proto nemáme očekávat obrácení všech národů v rámci evangelijní dispensace (Sk 15:14).

4. Jestliže evangelium o Království, když ho apoštolové nesli do celého světa, nezmilenializovalo ani *jed*en národ, ačkoli mu pomáhal *dar jazyků* a *konání zázraků*, jak lze očekávat, že později zmilenializuje *všechny* národy *bez* těchto pomůcek? Teprve až se Pánovy *soudy* "projeví" vítěznou mocí navrátilivšího se Mesiáše, zbytek obyvatel světa se "naučí spravedlnosti" poté, co jich bude zničeno obrovské množství (Zj 15:4; Iz 26:9; Ž 58:10, 11; Zach 14:16). Království, které má být zřízeno v zemi smlouvy, bude sice zpočátku jako hořčičné semínko nebo kvas, ale rychle poroste a bude se šířit *zázračným dobýváním* a "naplní celou zemi".

5. "Celý svět je v moci toho zlého" a "všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou trpět pronásledování" (1 Jan 5:19; 2 Tim 3:12). To se dokonale hodí pro hříšný svět a trpící církev; a nepochybně se to bude hodit až do příchodu Spasitele. Ale bylo by to vůbec použitelné pro mileniální dispensaci, kdy bude satan *spoután*, svět bude *obrácen* a pronásledování *ustane*?

6. Požehnaný Spasitel při popisu událostí od svého prvního do svého druhého příchodu zahrnul období soužení a hněvu na Židy a také pošlapání Jeruzaléma, "dokud se nenaplní časy pohanů". Je třeba připustit, že radostné milénium nezačne dříve, než skončí soužení. A přesto se *znamení druhého příchodu* projeví "BEZODKLADNĚ", a nikoli až za tisíc let po skončení tohoto soužení. Proto mezi příchodem a soužením není *místo* pro milénium; příchod tedy musí být před obdobím milénia. Chcete-li získat jasný přehled o tomto proroctví v několika slovech, přečtěte si je v tomto pořadí: "V zemi nastane *veliká úzkost* a na *tento lid* padne *hněv*. Padnou ostřím meče a budou odvedeni do zajetí ke všem národům a Jeruzalém bude pošla-

páván pohany, dokud se nenaplní časy pohanů" (Lk 21:23, 24). Hned *po* soužení oněch dnů se zatmí slunce a měsíc nevydá své světlo, hvězdy budou padat z nebe a nebeské mocnosti se budou třást; a *tehdy* se ukáže znamení Syna člověka na nebi; a tehdy budou všechna pokolení země *naříkat* a *uvidí* Syna člověka *přicházet* na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou" (Mt 24:29, 30).

7. A stejně jako Spasitel nepředpověděl tisíciletí odpočinku a triumfu mezi prvním a druhým příchodem, ani Pavel nepředpověděl takové období, které by nastalo před příchodem, ale spíše velké *odpadnutí* od víry, které bude trvat až do příchodu Pána (2 Te 2:1-8). Slovo příchod ve v. 8 je *parousia*, *stejně* slovo, které je ve v. 1 přeloženo jako "příchod"; tento příchod (ve v. 1) podle *Comprehensive Commentary* "všichni nejlepší komentátoři, starověcí i moderní, chápou jako Kristův druhý příchod". Musí tedy znamenat totéž, co ve v. 8, kde je spojeno s jiným slovem, které rovněž znamená osobní zjevení. Tímto slovem je *epifaneia*, zde přeložené jako "jas", ale v pěti dalších výskytech je přeloženo jako "zjevení": 1 Tim 1:10; 4:1, 8; Tt 2:13. *Parousia* znamená také osobní příchod, jako "příchod (*parousia*) Štěpána, Fortunáta", který přinesl Pavlovi podstatnou pomoc (1 Kor 16:17). Kterékoli z těchto slov je v jiných pasážích považováno za dostatečný důkaz skutečného a osobního zjevení a přítomnosti. A když jsou obě slova *spojena* jako v našem případě, jak je možné, že by měla znamenat něco jiného než doslovný, skutečný a osobní příchod a přítomnost Pána Ježíše? Mezi Pavlovými dny a osobním příchodem tedy nenajdeme žádný prostor pro tisíciletí, ale tajemství nepravosti, které již působilo, mělo pokračovat ve své pustošivé kariéře, dokud nebude zničeno při Pánově příchodu.

8. Tak je tomu i v Janově proroctví. Bible o osmé polnici nemluví. Proto usuzují, že sedmá polnice, o níž mluví Jan, je "*poslední* polnice", při níž podle Pavla "*sám* Pán sestoupí z nebe" a mrtví v Kristu vstanou (1 Kor 15:52 s 1 Tes 4:16). Jan klade vzkříšení pod sedmou polnici, což ho podle mého názoru dostatečně ztotožňuje s Pavlovou poslední polnicí (Zj 11:15-18). Argumentem je, že až do zatroubení sedmé polnice je to dějiště *válek, nepokojů, pronásledování* a *utrpení*, kde není místo ani prostor pro vsunutí tisíce let míru a blahobytu... Proto toto období musí přijít *po* sedmé

polnici, a tedy *po příchodu* a *vzkříšení*. Jestliže by tedy bylo absurdní tvrdit, že sedmá polnice zazní až na konci tisíciletí, nebylo by stejně absurdní tvrdit, že advent nastane až na konci tisíciletí? Domnívám se, že tento argument týkající se sedmé polnice sám o sobě stačí k tomu, aby dokázal, že příchod je *před* obdobím milénia ...

"Aby vykonal pomstu na pohanech a trest na lidech, aby spoutal jejich krále řetězy a jejich šlechtice železnými okovy, aby na nich vykonal zapsaný *soud*: *tuto čest* mají *všichni* jeho svatí" (Ž 149:7-9). Králové musí vždy dobýt nepřátelskou zemi, než nad ní mohou vládnout; a tak ono strašlivé období dobývání, rychlé a zázračné, bude předcházet požehnané a pokojné tisícileté vládě. V Janově proroctví tedy nenajdeme místo pro tisíc let míru a triumfu *před* Pánovým příchodem.

9. Daniel popisuje čtyři velké říše... a v hlavě té čtvrté je zakořeněn malý roh neboli pronásledovatelská mocnost, která "vede válku se svatými a přemáhá je, *dokud nepřijde* Starý dnů" (Dan 7:19-22). Neříká "až do tisíce let, *než* přijde Starý dnů". Ovšem, malý roh bude muset přestat válčit se svatými a převládat nad nimi dříve, než začne tisíciletí; ale nepřestane dříve, než přijde Kristus... Stejně tak i Pavel klade zničení pronásledovatelské moci na *příchod* Pána (2 Te 2:8). V Danielově ani Pavlově proroctví tedy nenacházím žádný prostor ani místo pro Milénium *před* příchodem.

10. Pokud si prostudujete 14. kapitulu Zachariáše, myslím, že zjistíte, že tato kapitola je neporazitelnou pevností důkazů, že Pán Ježíš přijde ještě *před* začátkem tisíciletí. Verše 4 a 5 jasně popisují druhý příchod slovy: "*Pán, můj Bůh, PŘIJDE a všichni jeho svatí s ním.*" Všimněte si také okrajových odkazů k této větě: v mé Bibli jsou to Mat 16:27; 24:30, 31; 25:31; Juda 14. Všechny tyto odkazy se týkají druhého příchodu. První z nich (Mt 16:27) ukazuje, že se jedná o dobu *odměňování* spravedlivých, a to ji ztotožňuje s obdobím sedmé polnice ve Zj 11:15-18. Poté, co popisuje několik podivuhodných změn na Olivové hoře a v přilehlé krajině, k nimž ještě nikdy nedošlo a jejichž pouhé pojmenování dokazuje, že prorok nemluví o žádném *minulém* příchodu, přechází ve verších 12-15 k popisu velkého přemožení bezbožných lidí, k němuž dojde v okolí Jeruzaléma při příchodu. Ani historie nezaznamenává žádné takové přemožení v minulosti; musí to být *budoucnost*. A potom, *PO* příchodu a *PO*

tomto dobytí národů, prorok pokračuje ve verších 16-21 popisem *slavného tisíciletého věku míru a požehnaní*, kdy se "ponechaný" neboli ušetřený zbytek národů bude hrnout do Jeruzaléma "rok co rok, aby se klaněl Králi, Pánu zástupů, a slavil svátek stánků". To znamená osvobození Jeruzaléma a nastolení Božího království nad celou zemí, což jsou dvě události, které prorok ve verších 9 a 11 jen letmo zmínil... Věřím, že Spasitelovy nohy budou při jeho návratu (verš 4) stát na Olivové hoře stejně doslova a skutečně jako v době, kdy zde dříve byl. Jistě doslova *vystoupal* z této hory a přijde stejným způsobem (Sk 1:11). Tvrdit, že verš 4 se naplnil při římské invazi tím, že *Titovy* nohy stály na Olivové hoře, by bylo obludným týráním a překrucováním tohoto proroctví. A kromě toho k velkému zemětřesení, které horu roztrhlo a vytvořilo mezi nimi "velmi velké údolí", nedošlo při Titově vpádu do Jeruzaléma; hora je dodnes nerozdělená a zůstane taková, dokud nepřijde Pán. Všimněte si také, že z Jeruzaléma nyní nevytékají na východ a na západ žádné vytrvalé potoky, jak je popsáno v 8. verši, a to také ukazuje, že proroctví se ještě nenaplnilo. Dokazuje to také, že země nebude vymazána z existence, až přijde, neboť "*léto a zima*" budou stále trvat, během nichž budou tyto dvě řeky téci, jedna do Středozemního a druhá do Mrtvého moře. Chození "všech národů" do Jeruzaléma *jednou* za rok (verš 16) se nenaplnilo za Mojžíšovy dispensace, protože ta vyžadovala, aby tam chodili na bohoslužby *pouze* Židé; a ti museli chodit *tříkrát* do roka (Dt 16:16). Ani povinnost všech národů chodit do Jeruzaléma k uctívání a odepření deště bezbožným se nevztahuje na *současnou* dispensaci, protože Pán *nyní* "posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé" (Mt 5:45) a žádný národ není povinen chodit do Jeruzaléma k uctívání. Tyto předpovědi tedy *musí* patřit do dispensace, která teprve přijde, do tisíciletí po druhém příchodu.

11. Jak mohou vzkříšení svatí vládnout *během* tisíciletí (Zj 20:4), pokud se tyto dvě neoddělitelné události – příchod a vzkříšení – neodehrají *před* ním? Jednou z tříd, které budou vzkříšeny, budou "ti, kteří byli *s'tati*". Pokud je stětí doslovné, proč ne také vzkříšení? Pokud by existovala nějaká pochybnost o doslovnosti vzkříšení z mrtvých, měla by být tato pochybnost vyvrácena vysvětlením, které zde Duch podává k tomuto vidění: "To je první vzkříšení." Docházím k závěru, že slovo vzkříšení (*anastasis*) je zde dvakrát použito

ve svém nejdoslovnějším významu; neboť pokud je v předchozích verších nějaká záhada, rozhodně není zvykem vysvětlovat záhadu jazykem, který je sám o sobě záhadný, nebo vysvětlovat jeden obrazný výraz jiným, stejně obrazným výrazem. O tom, že první vzkříšení zahrnuje všechny spravedlivé mrtvé, se dozvídáme z dalších a doplňujících částí Písma: 1 Kor 15:23; 1 Tes 4:16; "Vzkříšení *spravedlivých*" je "vzkříšení z *mrtvých* (*ek nekron*)", jak vyplývá z řečtiny, a proto je to první vzkříšení, neboť ponechává ostatní mrtvé v hrobě až do konce tisíciletí (Lk 14:14; 20:35). Ti, kdo vstanou první, jsou *prvorození, protokoi* (Heb 12:23). Jak by mohlo být první vzkříšení pouze oživením mučednické povahy, když vidíme, že satan bude tehdy spoután a nezůstane nikdo, kdo by mohl hrát roli pronásledovatele; mučednictví předpokládá tvrdé pronásledování...

Co se týče slova "duše", *Commentary of Jamieson, Faussett and Brown* velmi pravdivě říká: "*Duše* se často používá obecně pro *osoby*, a dokonce i pro *mrtvá těla*." V Numeri 9:6, 7, kde je v angličtině "dead body of a man", je v řečtině *psuche anthropou*, "duše člověka". Balám řekl: "Nechť já (řecky: "duše má", na okraji "má duše") zemřu smrtí spravedlivého" (Num 23:10). Jestliže tedy "duše má" znamená "já" na onom místě, proč by "duše jejich" neměla znamenat "oni" na tomto místě? Když čteme, že v arše bylo zachráněno "osm duší", představuje si snad někdo, že *nebyla* zachráněna jejich *těla*? Dovolte mi zde citovat, co říkají jeden nebo dva moderní autoři o způsobu výkladu těchto veršů (Zj 20:4-6). Biskup Newton, episkopál, narozený v roce 1704, říká: "Toto proroctví zůstává naplněno, i kdyby se vzkříšení bralo jen jako *alegorie*, což však text nemůže připustit bez největšího *mučení a násilí*." Dean Alford, pravděpodobně největší učenec, kterého episkopální církev ve svém společenství po dlouhou dobu měla, říká: "Ti, kdo žili po boku apoštolů, a CELÁ církev po *tři sta let* chápali tyto verše v PRAVÉM a DOSLOVNÉM smyslu. Co se týče samotného textu, žádné legitimní zacházení s ním si nevynutí tzv. duchovní výklad, který je nyní v módě. Pokud je první vzkříšení duchovní, pak je duchovní i druhé, což předpokládám, že nikdo nebude dost tvrdohlavý, aby to tvrdil; pokud je však druhé vzkříšení *doslovné*, pak je doslovné i první, což společně s *celou prvotní církví* a mnoha *nejlepšími moderními* vykladači tvrdím a přijímám jako článek víry a naděje."

12. Tvrdit, že Kristus přijde až na konci tisíciletí, znamená odvážně tvrdit, že přijde až za tisíc let, protože víme, že tisíciletí ještě nezačalo. Toto odkládání příchodu o tisíc let je v rozporu s *bděním, čekáním a očekáváním*, které mají křesťané zachovávat. "Bděte tedy, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zda večer, nebo o půlnoci, nebo za svítání, nebo ráno, aby vás *náhlym příchodem* nenašel *spící*. Oblečte se, *nechte světla rozsvícená* a buďte jako lidé, kteří čekají na svého Pána, až se vrátí ze svatby, aby mu, až přijde a zaklepe, *hned* otevřeli. Blahoslavení služebníci, které Pán, až přijde, najde *bdící*." (Mk 13:35, 36; Lk 12:35, 36, 37).

Těchto dvanáct přesvědčivých důvodů je jen zlomkem důkazů, které lze uvést jako důkaz toho, že osobní příchod Pána Ježíše nastane *před* začátkem tisíciletí.

"Spása se nyní v NZ netýká jen tohoto života, ale také života v budoucím věku. **Spása a 'život budoucího věku' jsou totiž synonymní pojmy**; například čtvrté evangelium používá *soteria* ('spása') pouze jednou (Jan 4:22: "Spása je od Židů"), ale tento pojem je **totožný** s pojmem *zoe* ("život") nebo *zoe aionios* ("život věku"), což v biblické řečtině **neznamená "věčný život" v jakémkoli platónském smyslu, nebo dokonce "věčně trvajícím život"** (jako by se kladl důraz na trvání), ale **život aeonu** - tj. tj. **budoucího věku**...

"Janovské pojetí "života" do značné míry nahrazuje synoptické "Boží království", s nímž je **synonymní; vstoupit do Božího království a vstoupit do života jsou totožné výrazy a oba se vztahují k eschatologické spáse**, jak objasní studium Mk 9,43-48."

"Salvation," *The Interpreter's Dictionary of the Bible*, 1962, s. 181

Dispencacionalismus: Zrušení Ježíšova učení Anthony Buzzard

Pro teologické školy, které se zavázaly věřit autorita-

¹ Ježíš mluvil o shromáždění vyvolených křesťanů po (tj. po konci) soužení (Mt 24:29-31; vyvolení jsou ovšem křesťané: viz Mt 22:14, kde "vyvolení" představuje stejné řecké slovo "vybraný"). Své následovníky také vyzval, aby očekávali své vykoupění po kataklyzmatičtých událostech, které povedou ke konci věku (Lk 21:28). Vzhledem k tomu, že Ježíš svým následovníkům nařídil, aby na počátku soužení "utekli do hor", mělo by být zřejmé, že neměl na mysli

ativnímu slovu Písma, existují jiné způsoby, jak obejít evangelium Království. Jedna z populárních evangelikálních tradic vytvořila schéma, podle něhož evangelium o Království není konkrétně evangeliem o spáse, které má být nyní nabízeno potenciálním věřícím. Jedná se o systém známý jako "dispencacionalismus".

Všichni, kdo studují Bibli, si uvědomují, že Bůh určil pro různá období dějin různé "dispensace" nebo uspořádání. Například Mojžíšova dispensace kladla na věřící jiné požadavky než novozákonní evangelium. "Dispencacionalismus" však jde mnohem dál. Tvrdí, že evangelium o Království hlásal Ježíš *pouze Židům*, dokud ti nabídku Království neodmítli; poté bylo Pavlem zavedeno *jiné* evangelium, evangelium milosti. Tato teorie pak tvrdí, že evangelium o Království bude obnoveno sedm let před Kristovým návratem, tedy v době, kdy podle dispencacionalismu bude církev odstraněna ze země takzvaným "vytržením před soužením".¹ Dispenzační systém byl vnucen textu Písma v zájmu teorie, která je Bibli cizí. Jak jsme již zdůraznili, Lukáš si dal záležet, aby ukázal, že Pavlovo evangelium se od Ježíšova neliší. Oba muži hlásali evangelium o Království.² Pavel na rozdíl od dispencacionalismu nevěděl nic o rozdílu mezi "evangeliem milosti" (Sk 20:24) a "kázáním Království" (Sk 20:25). Záměrně je ztotožňuje. Jak říká F. F. Bruce: "Ze srovnání tohoto verše [Sk 20:24] s následujícím je zřejmé, že kázání tohoto evangelia [milosti] je totožné s hlásáním Království... Hlásání Království je totéž jako svědčit o dobré zprávě o Boží milosti."³

Tento nezvratný důkaz je v příkrém rozporu se současným dispencacionalismem. Dr. Erwin Lutzer z rozhlasové stanice Moody Church Ministries uvádí: "Věřím, že evangelium o Království se liší od evangelia o Boží milosti... Evangelium o Boží milosti nemá nic společného s Královstvím jako takovým."⁴ Lutzer zmátl jediné spasitelné evangelium, což se naučil z neprověřené tradice, nikoli z Bible. Představením

odchod do nebe! Pavel očekával, že křesťané budou muset přežít až do veřejného zjevení Ježíše v moci a slávě (2 Te 1:7-9). Výslovně varoval před jakýmkoli systémem, který by učil, že křesťané budou shromážděni před zjevením Antikrista (2 Te 2:1-4).

² Lukáš 4:43, atd.; Skutky 19:8; 20:25; 28:23, 31.

³ F.F. Bruce, *The Acts of the Apostles*, Eerdmans, 1975, s. 379-380.

⁴ Z korespondence, říjen, 1996.

"dvou forem evangelia" si dispenzacionalisté vymysleli velmi nešťastné rozlišení, které v biblickém textu neexistuje.

Dispenzacionalismus formálně ruší evangelium, jak je hlásal Ježíš. Mohla církev utrpět větší katastrofu než toto systematické omezování Ježíšova vlastního kázání evangelia? A. C. Gaebelain byl předním zastáncem teorie "rozděleného evangelia". S odkazem na Ježíšova slova v Matoušově evangeliu 24:14: "Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě všem národům," napsal:

"Kázání, o němž se mluví [Mt 24:14], je kázání evangelia o Království, ale to evangelium se nyní nekáže, neboť my kážeme evangelium milosti... Touto událostí [ukamenováním Štěpána] kázání evangelia o Království skončilo. Začalo se hlásat jiné evangelium. Pán ho dal velkému apoštolovi, kterého sám nazval Pavel. A Pavel toto evangelium nazývá "mým evangeliem". Je to evangelium o svobodné Boží milosti pro všechny, kdo věří, evangelium o Boží slávě, evangelium o vzkříšeném a oslaveném Pánu... V době, kdy bylo zvěstováno, že se blíží Království, nebylo slyšet evangelium milosti, a v době, kdy je zvěstováno evangelium milosti, *není zvěstováno evangelium Království.*"⁵

Tímto překvapivým exegetickým omylem bylo Ježíšovo křesťanské evangelium o Království vyloučeno ze hry – odmítnuto jako pozastavené a prohlášeno za nepřijatelné pro současnou dobu. Zdá se, že tato situace vyžaduje hluboké pokání a znovuzavedení plného Ježíšova evangelia do centra evangelizace. Může vůbec existovat něco takového jako evangelizace, která by neměla v nejvyšší úctě a důrazu právě to evangelium, které zvěstoval Ježíš a které je nařizováno Velkým posláním až do konce světa? Kdyby Pavel ve skutečnosti hlásal, jak říká Gaebelain, "jiné evangelium", vystavil by se vlastnímu prokletí (Gal 1:8-9). Porušil by Ježíšovy pokyny, že jeho učení má jít do celého světa.

Potlačení evangelia, které kázal Ježíš

Článek "Gospel [evangelium]" v *Unger's Dictionary of the Bible* představuje stejný běžný omyl dispenza-

⁵ *The Olivet Discourse*, Baker Book House, 1969, pp. 9, 39, 40, přidáno zdůraznění

cionalistů, který opomíjí evangelium, jak je hlásal Ježíš. Tento druh myšlení o evangeliu a spáse má obrovský vliv zejména v Americe, ale jeho účinky jsou citelné v celém evangelikálním světě:

Formy evangelia, které je třeba rozlišovat. Mnozí bibličtí učitelé je rozlišují v následujícím:

(1) *Evangelium o Království*. Dobrá zpráva o tom, že Božím záměrem je zřídit pozemské zprostředkující království jako naplnění Davidovy smlouvy (2 Sam 7:16). Jsou zmíněna dvě hlásání evangelia o Království, z nichž jedno již proběhlo, počínaje službou Jana Křtitele, kterou pokračoval náš Pán a jeho učedníci, a *konče židovským odmítnutím Mesiáše*. Druhé hlásání je ještě budoucí (Mt 24:14), v době velkého soužení, a zvěstuje druhý příchod Krále...

(2) *Evangelium Boží milosti*... Dobrá zpráva o smrti, pohřbení a vzkříšení Krista, jak ji podal náš Pán a jak ji hlásali jeho učedníci (1 Kor 15:1-4).⁶

Toto tragické potlačení evangelia o Království je patrné ve *Scofield Study Bible* ve Zjevení 14:6. Systém definice evangelia popsany v této poznámce ovlivnil celou evangelikální prezentaci spásy, a to i tam, kde Scofield není výslovně uznáván. Scofield začíná definicí spásného evangelia jako evangelia o Boží milosti, které se podle něj omezuje na fakta o Ježíšově smrti a vzkříšení. Scofield pak pokračuje, že "dalším aspektem dobré zprávy je evangelium 'o Království'... Dobrou zprávu o tomto království oznámil... Kristus při svém prvním příchodu (Mt 9:35) a bude hlásána během velkého soužení" (Mt 24:14). Scofield tak vylučuje evangelium o Království ze současného poselství o spáse tím, že tvrdí, že křesťanské evangelium se *nyní týká pouze Ježíšovy vykupitelské smrti a jeho vzkříšení*. Tímto způsobem je Ježíš odříznut od svého vlastního hlásání evangelia. Můžeme si dobře povšimnout, že Satanovým mistrovským trikem je oddělit Ježíše od jeho učení. Někdo může se vši vážností hlásat "Ježíše", ale je skutečný Ježíš poznáván odděleně od jeho kompletního evangelia a učení? Ježíš dobře věděl, jaké nebezpečí hrozí, když se káže "víra v Ježíše", aniž by se veřejnosti skutečně sdělovala "Ježíšova slova". Pouze ti, jejichž víra je založena na skalním základu Ježíšova učení/evangelia, stojí na pevných základech (Mt 7:24-27; Mk 8:35-38; a viz celé Janovo

⁶ Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, Moody Bible Institute, 1988, s. 420, přidáno zdůraznění.

evangelium s jeho neustálým důrazem na Ježíšovo slovo/ slova/ učení).

Nejistota ohledně křesťanského evangelia nepřekvapuje, když je tak zjevně chybné čtení Bible zabudováno do systému s masivním vlivem na kazatelkách a v křesťanské literatuře. Pavlova slova ve Skutcích 20: 24-25 by jistě měla zapudit umělé rozlišování navrhané v *Unger's Bible Dictionary* a *Scofield Bible*. Pavel se ohlížel za svou kariérou a konstatoval, že "dokončil svůj běh, službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše, abych slavnostně svědčil o **evangeliu Boží milosti**... všem, mezi nimiž jsem chodil a **kázal o Království**". *Je zřejmé, že mezi evangeliem milosti a evangeliem Království není žádný rozdíl*. Je ovšem pravda, že Ježíš původně nehlásal svou smrt a vzkříšení jako součást evangelia. Ježíšova smrt a vzkříšení byly později rozhodujícími prvky při Pavlově hlásání. Nenahradily však hlásání Království, které zůstalo jádrem Pavlova evangelia stejně jako bylo středem Ježíšova vlastního poselství (Sk 28:23, 30, 31).

Když se Ježíš kolem roku 27 n. l. vydal na svou intenzivní evangelizační kampaň do Galileje, vyzval své posluchače k radikální změně smýšlení založené na národní víře, že Bůh se chystá nastolit celosvětové království, které slíbil Daniel a všichni proroci. Inteligentní víra v příslib Království má být prvním krokem učedníka spojeným se zásadní změnou životního stylu. Tímto způsobem se muži a ženy mohou přizpůsobit velkému Božímu záměru Království na zemi.

Ježíšova činnost měla povahu zvěstovatele, který veřejně hlásá jediného Boha Izraele. Smyslem poselství bylo, aby každý jednotlivec radikálně změnil svůj život tváří v tvář jistotě příchodu Božího království. To byla a stále je podstata křesťanského evangelia. Jak by tomu mohlo být jinak, když je to poselství evangelia, které vychází z úst samotného Mesiáše?

Zdravým rozumem lze pochopit, že Ježíš použitím termínu "Boží království" vyvolával v myslích svých posluchačů, ponořených do národní naděje Izraele, představu celosvětové božské vlády na zemi s hlavním městem Jeruzalémem. Právě to by pro jeho současníky jistě znamenalo Boží království. Spisy proroků, které Ježíš jako Žid uznával jako Bohem autorizované Boží slovo, shodně slibovaly příchod nové éry

míru a prosperity. Ideální království mělo vládnout navždy. Boží lid bude na obnovené zemi vítězit. Mír by se rozšířil po celém světě.

Oznamování příchodu Království tak bylo zároveň hrozbou i příslibem. Těm, kteří na poselství reagovali tím, že mu uvěřili, poslechli ho a podle toho změnili svůj život, bylo příslibeno místo ve slávě budoucí Boží vlády. Ostatním Království hrozilo zničením, protože Bůh vykonal soud nad všemi, kteří nebyli shledáni hodnými vstupu do Království, až přijde. Toto téma provází celý Nový zákon. Ve světle této základní koncepce se Ježíšovo učení stává srozumitelným. Je to výzva k získání nesmrtelnosti v budoucím Království a k úniku před zničením a vyloučením z Království.

Tradiční systémy hlásání evangelia jsou zatíženy nebiblickým údělem věřícího, který je popisován jako "nebe". Abrahamova smlouva, která je základem křesťanského evangelia o Království, je pak aplikována pouze na Židy! Ale právě *křesťané* jsou podle Ježíše určeni k tomu, aby "zdědili zemi" (Mt 5:5) a Království.

Kázání na hoře

Křesťané by si měli uvědomit, že jejich různé tradiční systémy, které o sobě tvrdí, že vycházejí z Písma, jim neslouží dobře. Písmo nikde neříká, že Ježíš až do kříže hlásal židovské poselství, načež Pavel přinesl poselství milosti pohanům. Falešné rozlišování a rozdělování vytváří takzvaná "dispenzační" škola. Ježíšovo učení nezůstává v centru schématu spásy, které navrhuje dispenzacionalisté. John Walvoord říká, že Kázání na hoře: "nepojednává o spáse, ale o charakteru a chování těch, kteří patří Kristu... Jeho záměrem zjevně není vyložit evangelium o tom, že Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých, ani představit ospravedlnění vírou. Jeho smyslem není ani nasměrovat nevěřícího ke spáse v Kristu... Kázání na hoře jako celek není právě církevní pravdou."⁷ Poněkud dvojznačně dodává, že by nemělo být "odsouváno k nedůležitým pravdám".⁸

Ježíšova slova v Kázání na hoře by sotva mohla jasněji vyjádřit, že základem spásy je poslušnost jeho učení: "Nebude-li vaše spravedlnost větší než spravedlnost náboženských učitelů a farizeů, nevezdete do nebeského království [tj. nebudete spaseni]" (Mt 5:

⁷ *Matthew: Thy Kingdom Come*, Moody Press, 1984, s. 44, 45.

⁸ *Ibid.*, s. 45.

20). "Ne každý, kdo mi říká 'pane, pane', vejde do nebeského království; spíše ti, kdo plní vůli mého Otce" (Mt 7:21). Ježíš dále říká, že spásu nezískají ti, kdo neposlouchají jeho slova (Mt 7:24-27).⁹ A to, slovy Walvoorda, "není přesně církevní pravda"?

Dokud se církve nezřeknou znevažování Ježíšova učení, které je obsaženo v jejich různých systémech, nemůžeme doufat v jednotu. Musíme se shromáždit kolem velkého ústředního tématu evangelia o Království, které vyjadřuje genialitu křesťanské víry a přibližuje nás Ježíšovu srdci. Rozdíl, který L. S. Chafer činí mezi tím, co někteří označují za Ježíšovo "právní" učení, a Pavlovým poselstvím o milosti, se nám zdá být zcela mylný:

"Podle podmínek stanovených v učení o království se do života vstupuje osobní věrností (Mt 5:28-29; 18:8-9; Lk 10:25-28). Když stejnou výzvu uvádí v evangeliu Lukáš (13:24), začíná slovy: "Usilujte vejít těsnou branou." Slovo *usilovat* je překladem slova *agonizomai*, které znamená "trápit se". Naznačuje maximální vynaložení atletových sil v soutěži. Takový je stav člověka, který charakterizuje všechny pasáže království, jež nabízejí vstup do života. S náhlou změnou se setkáváme po přechodu k Janovu evangeliu, které bylo napsáno, aby zvěstovalo nové poselství milosti, totiž že věčný život lze získat skrze víru. Žádná dvě slova Písma nevyjadřují tak živě velký charakterizující vztah v zákoně a milosti jako *trápit se* a *věřit*. Milost je rozvinutím skutečností, že Někdo se trápil místo nás a život je 'skrze jeho jméno', a ne na základě nějakého stupně lidské věrnosti nebo zásluh."¹⁰

Dispenzacionalismus rozděluje apoštoly proti sobě a činí z Jana a Pavla Ježíšovy soupeře. Z Ježíšova evangelia o Království, podle něhož je třeba hledat spásu,¹¹ dělá pouze historický zájem, protože poselství bylo podle falešné teorie změněno na kříži. Prostě není pravda, že "věřit" je v Janově evangeliu a u Pavla nová myšlenka. Věřit evangeliu o Božím království je platformou Ježíšova podání spásného poselství u Matouše, Marka, Lukáše a Jana (Jan neustále odkazuje na Ježíšovo "slovo" a "slova") a Pavel podobně odvozuje veškerou zdravou víru od víry v "Mesiášovo poselství" (Řím 10:17).

⁹ Srv. Jan 3:36; 8:51; 12:44-50.

¹⁰ L.S. Chafer, *Systematic Theology*, Dallas Seminary Press, 1947-48, Sv. IV, s. 224.

"Ospravedlnění"

Ospravedlnění je pro Pavla mnohem víc než pouhé odpuštění. Obnovuje člověka jako Božího syna a dědice příslibu místa v zemi/království. *The Pulpit Commentary* k tomu poznamenává:

"Ospravedlnění nesmíme omezovat na osvobození od zaslouženého trestu, ale musíme k němu připojit další myšlenku, *dědictví*. Jak správně poznamenal jeden autor: 'Ospravedlnění je pojem, který se vztahuje na něco víc než na osvobození obviněné osoby...'. Stejně jako se u našich soudů projednávají jak civilní, tak trestní věci, tak tomu bylo i v dávných dobách; a zdá se, že řada uvedených pasáží se týká soudních procesů prvního druhu, v nichž se mezi dvěma stranami projednávala nějaká majetková otázka, právo nebo dědictví. Soudce tím, že **ospravedlnil** jednu ze stran, rozhodl, že **dotyčný majetek má být považován za její**. Aplikujeme-li tento aspekt věci na ospravedlnění člověka v Božích očích, z Písma vyplývá, že zatímco hříchem člověk ztratil právní nárok na jakékoli právo nebo dědictví, které by Bůh mohl udělit svým stvořením, **ospravedlněním je mu navráceno jeho vysoké postavení a je považován za Božího dědice**". (*Pulpit Commentary*, Sv. XVIII, s. 121, 122, cituje Girdlestone, *Synonyms of the Old Testament*, s. 161, přidáno zdůraznění).

Komentáře

- "Lednové *Focus on the Kingdom* je jako vždy velmi dobré. *Theocratic Kingdom* George N. H. Peterse by mělo být pro všechny základním dílem. Dnes ráno jsem četl Proposition 154: 'Toto teokratické království zahrnuje viditelnou vládu vzkříšených a oslavených svatých zde na zemi' a byl jsem velmi povzbuzen naší účastí s Ježíšem na obnově tohoto světa." – *Kanada*

- "Moc děkuji za článek o Konstantinově "V tomto znamení zvítězíš", díky němuž je pro "křesťanskou" církev přijatelné jít do války fyzicky ("Sebevražda církve musí přestat", únor). Celá věc je mi nyní koenečně jasná." – *Austrálie*

¹¹ Marek 1:14, 15; Mat. 13:19; Lukáš 8:12; Skutky 8:12; 19:8; 28:23, 31.

- "Naše služba zde [ve věznici] nepolevila, i když je to služba, která se vždy mění kvůli přesunům a odchodům lidí domů. Nyní máme 4 různé služby na dvoře a navíc nedělní. Děláme, co můžeme, s tím, co nám Bůh dal k práci. Máme sice jednostranný přístřešek, kde se scházíme, pokud příliš neprší, ale pokud prší a fouká vítr, zmokneme, ale stejně se sejdeme. Každému z našich lidí připomínám pravdu. Co je déšť ve srovnání s tím, čím pro nás prošel jednorozený Syn? Nyní máme pět lidí, kteří zastávají vedoucí úlohu ve

službě, školení a sdílení pravdy z Písma jeden na jednoho." - *Severní Karolína*

- "Už nějakou dobu jsem nereagoval na vaše texty o Království. Čtu je všechny a vážím si jich. Poselství o teokratickém království je takovou nadějí! Děkuji vám, že zůstáváte věrní. Jsem také velmi vděčný za biblické studie, které společně s Danem Gillem pořádáte (viz 21stcr.org)." - *Kanada*